

SLADKÝ ŽIVOT

Lucy Kingová
Ráj v Indickém
oceánu

LUCY KINGOVÁ

RÁJ V INDICKÉM
OCEÁNU

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

nejspíše se shodneme na tom, že příběhy, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, jsou nejen o lásce – ta je samozřejmě hlavní –, ale obecně o vztazích. A šestice příběhů, jež si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je o celém komplexu velmi složitých vztahů, zjednodušeně ale hlavně o odpovědnosti. Hrdinové – muži i ženy – jsou v nějakou etapu svého života vystaveni nutnosti odpovědnosti čelit. Buď jí bylo málo – to když vyrůstali v prostředí, kdy ti, již se o ně měli starat – rodiče, prarodiče – nebyli s to tomuto závazku dostát, nebo je jí moc. To v případě, že jsou oni sami dohnáni k tomu, aby za někoho odpovědnost přejali. A vezmou to tak vážně, že ty, které by měli milovat, svazují a neumožňují jim nadechnout se. A pokud Vás někdo svírá v dlani tak pevně, že nemůžete roztáhnout křídla, nejspíš Vám to jako projev lásky nepřijde. Avšak z jejich pohledu to láska je.

A tak bychom se měli naučit, že toho, koho, milujeme, nesmíme omezovat. A že to, když mu nabídneme svobodu, je největším projevem lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Kingová

**RÁJ V INDICKÉM
OCEÁNU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stranded with My Forbidden Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Lucy King
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-336-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-337-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-338-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kdyby mi někdo před šesti týdny řekl, že začátkem listopadu budu tisíce mil od Londýna na palubě motorového člunu na cestě za Nickem Morganem na jeho soukromý ostrov v Indickém oceáně, poklepala bych si na čelo a zeptala se ho, jestli se nezbláznil.

S Nickem jsme měli pramálo společného – snad jen to, že můj bratr Sebastian se s ním kamarádil už od školních let. Kdykoliv se naše cesty zkřížily, vždycky jsme se jen pozdravili, a to bylo všechno. Poznali jsme se na soukromé internátní škole, kde náš otec, finančník a miliardář, založil a financoval Centrum ekonomických studií.

Když tam Nick začal studovat, klukům bylo třináct a mně jedenáct let.

Přestože Nickova maminka-samoživitelka dělala, co mohla, aby je uživila, byli chudí, ale protože Nick byl výjimečně nadaný, za studia neplatil.

On si o mně myslel, že jsem protivná, rozmazlená a povrchní – to mi prozradil bratr –, a já jsem ho považovala za upjatého a studeného suchara.

Přestože se od té doby finanční poměry, v nichž jsme oba žili, dramaticky změnily, náš vztah se nezměnil. Zůstal pořád stejně chladný. Normálně by

zamrzl už dávno, rozhodně dřív, než jsem se na naléhání bratra rozhodla Nicka vyhledat.

Jenže se stalo, že jsem v loterii vyhrála sto osm milionů liber. Krátce na to jsem neuváženým rozhodnutím jen o vlasek nepřišla o značnou část výhry.

Začalo mi docházet, že sama si s tím neporadím.

V panice jsem zavolala bratrovi.

„*Potřebuješ pomoc a radu, Millie. A potřebuješ ji od experta,*“ řekl bratr, když jsem mu řekla, že jsem narazila na podvodníka a málem jsem o polovinu výhry přišla.

„*Spoj se s Nickem. Živí se tím a jak víš, je v tom víc než dobrý.*“

Seb věděl, o čem mluví a já taky. Nick v uplynulých deseti letech vydělal jmění na poskytování finančního poradenství bohatým soukromníkům a významným firmám a na prodeji softwaru, který vyvinul. Jeho kariéra strmě stoupala díky přístupu, který zastával: vysoké investice znamenají vysoký zisk. A to také znamenalo, že svým klientům – a samozřejmě i sobě – vydělal obrovské jmění. Seb, který s ním byl pořád ve styku, říkal, že při správě svého majetku Nick už od riskantních metod ustoupil, protože je spokojený s tím, co má.

Nick měl pověst geniálního, důvěryhodného a spolehlivého finančníka. Nerada jsem musela přiznat, že jestli mi někdo může pomoci, je to on.

Byl tu ovšem jeden malý problém.

„Nick mě nesnáší,“ řekla jsem Sebovi. Útroby se mi sevřely, když jsem si vzpomněla, jak Nick dělal, že mě nevidí, kdykoliv jsme se setkali v nějaké společnosti, a pokud se na mě musel podívat, z jeho šedých očí číšel chlad.

„Ne, to určitě ne.“

„Ale ano.“

„V každém případě,“ uřádal Seb naše dohady, protože nejspíš o mně a Nickovi také něco věděl, ale nechtěl to rozmazávat, „proč je to tak důležité?“

„Protože mi odmítne pomoci.“

„O tom silně pochybuju. Honoráře, které požaduje za svoje služby, jsou astronomické. Tomu neodolá.“

„On je miliardář,“ připomněla jsem Sebovi. Snadno jsem si dokázala představit, že Nick mě chladně vyslechne a bez okolků mě odmítne, i kdyby to mělo být jen proto, aby mě ponížil. „Zajímá ho taky něco jiného kromě peněz?“

„Peníze a jejich správa jsou jeho živobytí,“ připomněl bratr na oplátku mně. „Ale vážně, Millie, věř mi, že přesně takového člověka potřebuješ. Vyřeší tvůj problém a postará se o tebe.“

Nepotřebovala jsem takového člověka a už vůbec ne člověka, který mě nesnášel. Nepotřebovala jsem, aby se o mě někdo staral.

Když před osmi lety, měsíc před mými jedenadvacátými narozeninami, přišel otec ze dne na den o všechnen majetek, ocitla jsem se rázem v docela jiném světě, než jaký jsem do té doby obývala. Ve světě, kde jsem se musela o sebe postarat sama. Musela jsem si zvykat na docela jiný život. Naučila jsem se spoléhat sama na sebe a zjistila jsem, jak životně důležité pro mě je, být nezávislá. Na obojím jsem lpěla. Muži sice byli fajn, když jsem v chladných nocích potřebovala trochu tepla, ale jediný kluk, s nímž jsem měla vážný vztah a s nímž jsem dokonce chtěla uzavřít manželství, mi dal nemilosrdně kopačky, jakmile jsem se ocitla bez peněz.

Sto osm milionů liber byla obrovská suma a také

obrovská zodpovědnost. O investicích jsem věděla jen to, že mohou být výnosné a návratné, ale že se mohou také propadat a propadat. Zkušenost s podvodníkem naznačovala, že jsem po tátovi zdědila nejen podobu, ale i nezáviděníhodnou vlastnost: činit unáhlená rozhodnutí, když šlo o peníze. Musela jsem si přiznat, že potřebuju poradit.

A tak jsem poslala Nickovi mail. Odpověděl mi, že pokud trvám na tom, že s ním musím mluvit, nezbývá mi nic jiného než za ním přiletět.

A teď, o čtyřiaadvacet hodin později, jsem byla na druhém konci světa. Byla jsem rozmrzelá, že jsem se na Nicka musela obrátit o radu a že jsem se musela smířit s jeho panovačným tónem a podřídít se jeho přání, ale taky jsem byla ráda, že mě neodmítl.

Z paluby motorového člunu, který na mě ve městě Dar es Salám čekal i s člověkem jménem James u kormidla, jsem po nějaké době jízdy spatřila, jak se na horizontu pod bezmračným nebem z oceánu vynořuje pevnina.

Byla jsem nervózní, protože jsem netušila, jakého přijetí se mi dostane. Abych na svou nervozitu aspoň na chvíli zapomněla, soustředila jsem se na překrásnou scénérii, která se přede mnou otevřela.

Zastínila jsem si oči před prudkým sluncem a okouzleně jsem se dívala na safírově modré moře, jehož vlny s krajkovým okrajem z bílé pěny narážely na písčnou zlatou pláž lemovanou vysokými zelenými palmami. Byl to obrázek jako z plakátu. Byl tak nádherný, že jsem od něj nemohla odtrhnout oči. Skoro jsem si nevšimla, že loď zpomaluje. Až ve chvíli, kdy jsme s malým drcnutím přistáli, jsem se vytrhla z transu. Rozhlédla jsem se, abych zjistila, kde jsem se ocitla. Teprve pak jsem zjistila, že jsme

přistáli. A také jsem zjistila, že na mě už někdo čeká, aby mě uvítal.

Byl to on.

Nick.

Stál na mírně se se pohupujícím pontonovém mostu. Paže měl založené na hrudi a díval se na mě s chladným a nevyzpytatelným výrazem ve tváři.

Chladný výraz, tmavé oči a ostře řezané rysy – to všechno jsem si z minulosti pamatovala, a nezměnilo se to, ale všechno ostatní, co jsem viděla, bylo nečekaně působivé. Vyschlo mi v ústech a po celém těle jsem cítila zvláštní mravenčení.

Vlasy měl delší, než kdysi míval. Vždycky je měl pečlivě zastřižené a upravené v dokonalém účesu. Teď byl rozčuchaný. Místo obleku na míru měl na sobě volné bermudy s potiskem – byly to obrázky nějakých tropických rostlin – a místo bílé košile, kterou nosil s prvními dvěma knoflíčky vždycky rozepnutými, měl citronově žluté tričko.

Co se to s ním stalo? Byla jsem zmatená. Pohled na bicepsy a na snědé dlouhé svalnaté nohy mě vyvedl z míry. Ty barvy, ta neformálnost! Není nemocný? A svatá dobroto, kde má boty?

„Ahoj, Nicku,“ pozdravila jsem. Na otázky, které jsem si položila, si odpovím později, pokud to svedu. Nasadila jsem široký úsměv a rozhodla se připsat rozzechvění a nervozitu dlouhému nočnímu letu.

„Rád tě vidím jako vždycky, Amelio,“ řekl a obratně zachytil lano, které mu James hodil, a pevně jej přivázal ke kůlu.

Jeho postava, oblečení a především hra svalů opálených paží mě rozptylovaly, ale i tak jsem při jeho lži sebou v duchu trhla.

Jako ostatně při každé lži.

Nejtěsnější a nejdůležitější vztah mého života – vztah s otcem – se ukázal být největší lží ze všech, a proto jsem si dnes nejvíc cenila upřímnosti. Z toho důvodu jsem neodpověděla společensky vhodným a nezávazným *nápodobně*. Ani jsem nezakroutila očima, jako jsem to vždycky dělala, když mě oslovil *Amelio*. Někde nad Egyptem jsem dospěla k rozhodnutí, jakou strategii zvolím, aby nedocházelo k trapným situacím.

Za prvé: budu ignorovat minulost a soustředím se na přítomnost.

Za druhé: za všech okolností se budu chovat zdvořile a budu věcná.

A za třetí, a to bylo ze všeho nejdůležitější: nebudu nijak reagovat na Nickovu nelibost, že mě zase vidí. Budu dělat, že jsem si jí nevšimla.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla nosem a ústy vydechla. Pokoušela jsem se zbavit trucovitého výrazu, který jsem v přítomnosti Nicka v minulosti vždycky nasadila. Musela jsem se hodně přemáhat, abych to neudělala zase.

„Děkuju,“ řekla jsem mile, přijala jsem pomocnou ruku, kterou mi nabídl, a vystoupila jsem na ponton.

Hned mě pustil a zamračeně se zahleděl na veliký kufr, s nímž James zápolil, aby jej vytáhl bez úhony ze člunu. „Jak dlouho tady hodláš zůstat?“

„Ne moc dlouho,“ odpověděla jsem a dívala se, jak Nick převzal od Jamese kufr a zvedl jej, jako by nic nevážil.

„Vypadá to, že sis s sebou vzala věci na několik týdnů. Nebo ještě na delší dobu?“

„Jen na čtrnáct dní.“

Krátce se na mě podíval, ale stačila jsem v jeho studených očích zahlédnout znepokojení. „Na čtrnáct dní?“

Upřímně ho to vylekalo.

„Neboj se,“ ujistila jsem ho rychle, „nezůstanu celou tu dobu tady.“

To ani náhodou! Poznám, kde nejsem vítaná. Ale to bylo v naprostém pořádku, počítala jsem s tím. Dokázala jsem se o sebe docela dobře postarat sama. Ve skutečnosti, a v tomto případě zvláště, jsem tomu dávala přednost. Zkušenost mě naučila, že nikomu nemůžu věřit. Zjistila jsem, že lidé, které jsem považovala za přátele – včetně jednoho, s nímž jsem udržovala vážný, a jak jsem si myslela, pevný vztah – mě opustili ve chvíli, kdy jsem je potřebovala nejvíc.

Nemohla jsem se spolehnout ani na vlastní rodinu, jak jsem nakonec zjistila. Můj otec, kterého jsem zbožňovala, ve chvíli, kdy se dozvěděl, že jeho žena má milostný poměr se svým osobním trenérem, se o mě přestal zajímat. Veškerou pozornost věnoval manželce a úsilí získat ji zpět. Vzhledem k tomu, jakou roli jsem hrála v rozpadu jejich manželství, jsem měla i s matkou hodně komplikovaný vztah a můj bratr, jediný člověk, na něhož jsem se mohla v životě spolehnout, žil skoro deset tisíc kilometrů a osm časových pásem ode mě, což bylo o hodně víc, než abych se o něho mohla v případě potřeby opřít.

To všechno jsem chápala a nijak mě to nestresovalo. Už před lety jsem to akceptovala a svůj život jsem tomu přizpůsobila. Nikoho jsem si nepouštěla k tělu. Hradby, které jsem kolem sebe vybuodovala, nikdo nerozbořil, takže jsem neměla nikoho, s kým bych si mohla popovídat o svých přáních, nadějích a obavách, nikoho, komu bych se mohla svěřit se svými pocity z výhry v loterii. Občasný pocit osamělosti byla cena, kterou jsem musela zaplatit za nezávislost. Věrné přátelství, romantická láska a především

manželství vyžadovaly, abych lidem důvěřovala. Věděla jsem, že to bohužel není v mé moci. Citová angažovanost, ať se týkala čehokoliv, vedla k bolesti, nedorozuměním a ke zlomenému srdci. Pro mě a pro ostatní bylo lepší a bezpečnější, když jsem se jí vyvarovala.

„Nebyl jsem si jistý, jestli tě mám sem pozvat,“ prohlásil Nick a jeho otevřenost mě vytrhla z myšlenek a odstranila poslední zbytky lítosti nad stavem věcí, lítosti, která ve mně ovšem dosud přetrvávala.

Díky bohu za upřímnost, pomyslela jsem si. Bylo by neúnosné, kdybychom se museli pořád snažit jít si z cesty nebo plytce konverzovat. Chtěla jsem si volný čas užít jinak.

„V Zanzibaru jsem si v jednom hotelu rezervovala pokoj.“

Přesněji řečeno – v nejlepším hotelu Zanzibaru. Podle webové stránky se v hotelu snoubil skandinávský minimalismus s luxusem Středního východu, to všechno zasazené do bujné zeleně tropických zahrad.

Po osmi letech jsem měla první dovolenou v cizině. Nemohla jsem se dočkat, až se v hotelu ubytuju. Čekaly mě dva týdny nicnedělání, bar pod vodopádem, dva dlouhatánské bazény, nádherný apartmán a pozorná obsluha. Nebudu se každé ráno muset trmácet do práce a večer z práce v listopadovém londýnském nečase. Vyjdu na terasu, nasadím si sluneční brýle a uvelebím se na lehátku s knížkou v ruce. Budu si užívat sluníčka, odpoledních zdřímnutí a dopoledních relaxačních a voňavých masáží. Po snídani si dám jógu a k večeri langusty. A budu se opalovat.

Jako za starých časů.

No, možná to nebude tak úplně jako za starých časů.

Za starých časů jsme se chodili s tátou potápět. Dvanáct metrů pod hladinou jsme se v příjemném tichu proplétali mezi rybami a korály spojeni důvěrou a neviditelnými nitkami, pevnějšími a silnějšími než ocel. Aspoň jsem si to tak představovala, dokud jsem po finančním krachu, který nás zasáhl, nezjistila, že otec není takový hrdina, jak jsem si myslela, že naše jedinečné propojení bylo jen iluzí a že jsem ho vlastně vůbec neznala.

Ale přesto...

„Za hodinu mě tady vyzvedne vrtulník,“ informovala jsem Nicka.

Potlačila jsem rozporuplné pocity: bolest, žal, ztrátu, zklamání, které mě sužovaly sedm let, šest měsíců a tři týdny po otcově osudovém infarktu, a vrátila jsem se do přítomnosti.

„Dobře,“ řekl. „Čím dříve vyřídíme to, kvůli čemu jsi za mnou přijela, tím lépe.“

Otočil se a vydal se s mým kufrem na pevninu.

Zamávala jsem Jamesovi. V duchu jsem si opakovala Nickova slova a překvapilo mě, že otevřenost a upřímnost může někdy i zabolet.

DRUHÁ KAPITOLA

K Nickovu domu jsme šli písečnou stezkou vinoucí se mezi svěže zelenou bujnou vegetací asi pět minut. Měla jsem díky tomu dost času, abych přemýšlela o jeho slovech a o své bizarní reakci na dotek jeho ruky. V obou případech se mi nečekaně na chvíli zastavil dech.

Ten druhý případ se dal snadno vysvětlit. I když jsme se s Nickem znali osmnáct let, nikdy jsme se vlastně nedotkli – ani jednou. Bylo to divné, protože já jsem dotýkácí typ. Ale to se dalo vysvětlit jednoduše. Nick byl nabručený teenager, jehož výraz nenechal nikdy nikoho na pochybách o tom, co si myslí. Většinou se v něm dalo přečíst: „Odprejskni!“

A v letech, která následovala po party u bazénu, uspořádané na oslavu mých šestnáctin, kdy jsem svým chováním jednou provždy znemožnila, aby naše občasná setkání probíhala v přátelštějším duchu, byl každý náš kontakt studený až ledový.

Kdykoliv jsme se viděli – většinou k tomu docházelo, když bratr přijel ze Spojených států a zorganizoval setkání kamarádů a známých –, obvykle jsme na sebe jen lhostejně kývli a pak se vyhýbali obloukem. Takže nebylo divu, že z dnešního fyzického kontaktu s jeho teplou rukou, třebaže krátkého, jsem se nemohla vzpamatovat.